

Sygn. akt I ACa 651/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess SSA Barbara Baran
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2016 r. w Krakowie

sprawy z powództwa A. S. (1) i P. B.

przeciwko Gminie Miejskiej K.

o ustalenie prawa do grobu

na skutek apelacji powoda A. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 lutego 2016 r. sygn. akt I C 510/15

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej powoda A. S. (1) i w tym zakresie postępowanie umorzyć.

SSA Jerzy Bess SSA Andrzej Struzik SSA Barbara Baran

Sygn. akt I ACa 651/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Krakowie ustalił, że powodom A. S. (1) i P. B. przysługuje uprawnienie do współdysponowania grobem na kwaterze (...), rząd północny, grób po prawej stronie grobu G., położonym na Cmentarzu (...) w K., a w szczególności prawo do decydowania o przeznaczeniu wolnych miejsc w grobie, decyzji odnośnie urządzania i remontu nagrobka oraz podejmowania decyzji w bieżących sprawach z zakresu zarządu oraz zniósł wzajemnie koszty postępowania między stronami.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją powód A. S. (1). Przed rozpoznaniem apelacji pełnomocnik powoda A. S. (1) powiadomił Sąd Apelacyjny, że powód ten zmarł, a jego następcami prawnymi są E. S. i A. S. (2).

Z uzyskanego przez Sad Apelacyjny odpisu skróconego aktu zgonu wynika, że A. S. (1) zmarł w dniu 9 marca 2016 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Prawo do grobu, w którym już jest ktoś pochowany, ma dwojaki charakter, a to zarówno osobisty, jak i majątkowy, jednak dominującym jest charakter osobisty. W konsekwencji prawo to nie jest dziedziczne i nie przechodzi na następców prawnych, ale z chwilą śmierci osoby uprawnionej wygasa.

Przepis art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. nakazuje sądowi zawieszenie postępowania w razie śmierci strony, a zgodnie z art. 180 § 1 k.p.c. Postępowanie takie podejmowane jest z chwilą zgłoszenia się lub wskazania następców prawnych zmarłego albo z chwilą ustanowienia we właściwej drodze kuratora spadku. Doktryna i orzecznictwo zgodnie przyjmują, że tryb ten nie znajduje zastosowania w odniesieniu do postępowania dotyczącego praw, które nie przechodzą na następców, ale wygasają z chwilą śmierci uprawnionego. W takim wypadku, wobec wygaśnięcia prawa, zbędnym staje się wydanie wyroku, a postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. W sytuacji, gdy śmierć strony nastąpiła po zapadnięciu wyroku sądu I instancji, sąd II instancji uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie (art. 386 § 3 k.p.c.). Rozstrzygnięciu takiemu nie stoi na przeszkodzie przepis art. 384 k.p.c., gdyż ustanowiony tym przepisem zakaz reformationis in peius nie dotyczy orzeczeń o charakterze formalnym, które sąd jest zobowiązany wydać z urzędu, niezależnie od wniosku stron.

W rozpoznawanej sprawie ustalono prawo do grobu służące wspólnie obu powodom, a takie orzeczenie było efektem połączenia do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia dwóch spraw zainicjowanych odrębnie pozwem każdego z powodów. Śmierć jednego z nich w żaden sposób wpływa na stwierdzenie uprawnienia drugiego do dysponowania grobem i nie stanowi przesłanki do ingerencji w rozstrzygnięciem jego praw dotyczące.

Z powyższych przyczyn, na podstawie art. 386 § 3 w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

SSA Barbara Baran SSA Andrzej Struzik SSA Jerzy Bess